

I medfør af § 37 stk. 1 i forretningsorden for Inatsisartut fremsætter jeg følgende spørgsmål til Naalakkersuisut:

Spørgsmål til Naalakkersuisut:

- 1. Hvad har erfaringerne været fra kommunale forsøgsordninger med valg af en socialborgmester?**
- 2. Hvilke regelsæt vil skulle ændres, hvis man skulle åbne op for, at kommunerne kan vælge en socialborgmester?**
- 3. I medfør anden (2) spørgsmål, hvilke økonomiske og administrative konsekvenser vil indførelse af en sådan ordning medbringe?**

(Medlem af Inatsisartut Anthon Frederiksen, Partii Naleraq)

Begrundelse:

Her i landet har vi hidtil indrettet det kommunale styre som et udvalgsstyre; det vil sige en styreform, hvor kommunalbestyrelsen nedsætter en række udvalg, som inden for hver deres område træffer afgørelser på kommunalbestyrelsens vegne.

Det er hvad Inatsisartutloven om den kommunale styrelse ("styrelsesloven") giver mulighed for. Ganske vist findes der i Inatsisartutloven en bestemmelse (§ 33) som giver hjemmel til, at en kommunalbestyrelse kan vælge en anden styreform end udvalgsstyre, men det er min forståelse, at denne bestemmelse tager sigte på ordninger, hvor der ikke er nedsat andre udvalg end et økonomiudvalg, og hvor beslutningskompetencen for alle øvrige sagsområder ligger hos den samlede kommunalbestyrelse.

En ordning i form af helt eller delvist magistratstyre (det vil sige en ordning hvor beslutningskompetencen i stedet for til udvalg overlades til et antal "rådmænd" eller ressortborgmestre) vil kollidere med styrelseslovens bestemmelser om borgmesterens kompetence m.v.

Alligevel er ordninger i form af delvist magistratstyre ikke fuldstændigt ukendte i Grønland. Nuup Kommunia har således for en del år siden haft en socialborgmester. Det er min forståelse, at den

daværende ordning havde karakter af en forsøgsordning med hjemmel i Landstingslov nr. 6 af 6. november 1997 om kommunale forsøgsordninger. Landstingsloven er fortsat gældende, men er i dag uden reelt indhold, idet den kun giver hjemmel til forsøgsordninger i en 3-årig periode, som udløb med udgangen af 2001.

Så vidt jeg ved, har ingen af landets kommuner siden haft en socialborgmester. Gældende regler har ikke givet mulighed herfor.

Tanken om socialborgmestre fik imidlertid fornyet liv forud for seneste kommunalvalg.

Umiddelbart har jeg stor forståelse for ønsket om, at den enkelte kommunalbestyrelse skal have mulighed for selv at vælge, hvorvidt den ønsker at nedsætte et socialudvalg eller i stedet vælge en socialborgmester: De enkelte kommuners socialudvalg må træffe afgørelse i mange sager, også mange sager, hvor det er af stor betydning, at en beslutning kan træffes hurtigt. Men hvor afgørelser skal træffes af et udvalg, må der nødvendigvis afsættes tid til indkaldelse af udvalget. At overlade afgørelserne på socialområdet til en socialborgmester må alt andet lige forventes at nedbringe sagsbehandlingstiden, og derigennem sikre hurtigere hjælp til børn, ældre og andre vanskeligt stillede borgere, som har et akut behov for samfundets indgriben og bistand.

Med tanke herpå fremsættes ovenstående spørgsmål, med henblik på at få muligheder og konsekvenser belyst.

Jeg ser frem til Naalakkersuisuts besvarelse.

Spørgsmålet bedes at blive besvaret indenfor ti (10) arbejdsdage.